

Arrest

nr. 197 559 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

- "1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.*
- 2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, mijnheer L.N., genomen, wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat verzoekers handelswijze, namelijk het feit dat hij ondanks het gevaar voor zijn leven nog verscheidene keren naar Italië en België reisde en hij telkens terugkeerde naar Albanië, waar zijn leven naar eigen zeggen in gevaar zou zijn, bezwaarlijk in overeenstemming valt te brengen met de door hem beweerde vrees. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker voor zijn komst naar België nog ongeveer een maand in Italië verbleef zonder er een asielaanvraag in te dienen, een gedrag dat, zo luidt het, niet overeenstemt met de door hem voorgehouden vrees. De commissaris-generaal stelt dat deze vaststelling verzoekers algemene geloofwaardigheid en de ernst en geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees ondergraaft. Daarnaast kunnen er, zo luidt de bestreden beslissing voorts, ernstige bedenkingen geuit worden bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees. Dienaangaande wordt gewezen op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, thans verzoekster, alsook op de vaststelling dat verzoekers kennis van de familie met wie hij beweert in een vendetta verwickeld te zijn erg beperkt is. Deze vaststellingen ondermijnen, zo wordt opgemerkt, de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor een bloedwraak. Wat er ook van zij, heeft verzoeker, aldus de commissaris-generaal, geenszins aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn problemen met Z.L. en diens familie geen beroep kon doen, of in het geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Dienaangaande wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de in Albanië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen (in het kader van bloedvetes) aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, mevrouw L.G., genomen, stelt de commissaris-generaal vast dat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als die werden aangehaald door haar echtgenoot, thans verzoeker, in het kader van wiens asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen -deze beslissing wordt grotendeels geciteerd-, zodat ook ten aanzien van haar evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers' huidige argumentatie dat "Betreffend de reizen van de verzoeker naar Italië en België, wil graag Meneer L. benadrukken dat hij niet in zekerheid voelde in Albanië maar hij had geen andere keuze. Zelf in Italië is het niet mogelijk voor hem te blijven leven omwille van het gevaar om gedood te worden. Er dient aan herinnerd dat de moorden worden gepleegd in Italië en dat de slachtoffers leden van hun gezinnen die daar leven hebben. Dit verklaart waarom ze geen asielaanvraag hebben ingediend gedurende hun verblijf in Italië." neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat verzoekers gedrag, namelijk het feit ondanks het beweerdelijke gevaar voor zijn leven verscheidene keren naar Italië en België te zijn gereisd om telkens terug te keren naar Albanië waar hij nochtans vreest gedood te worden door Z.L. en diens familie, niet in overeenstemming te brengen valt met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in het geval van bloedwraak de geviseerde mannelijke familieleden zich thuis afzonderen en het huis niet, of hoogst uitzonderlijk verlaten (COI Focus, "Albania Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State", d.d. 29 juni 2017). Verzoekers gedrag is derhalve niet verenigbaar met (de ernst van) de vrees voor vervolging die hij beweert te koesteren.

Met hun algemeen betoog in het verzoekschrift dat "Met dit verband, moet worden geconstateerd dat de wederpartij verwijst de verzoekers een foutje, die helemaal niet belangrijk is, terwijl ze gedetailleerde, coherent en constant verklaringen hebben gedaan", ontkrachten, noch weerleggen verzoekers het motief in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld: "Daarnaast kunnen er ernstige bedenkingen geuit worden bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Zo dient gewezen op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U beweerde dat u op de avond van 4 mei 2017, de dag voor uw vertrek uit Albanië, het bezoek kreeg van een u onbekend persoon die u in opdracht van Z.(...) L.(...) kwam melden dat u bloed schuldig was aan de familie van Z.(...). U verklaarde tevens dat dit de eerste en enige keer was dat Z.(...) iemand naar uw familie stuurde (CGVS, p. 14-16). Uw echtgenote repte evenwel met geen woord over een dergelijk bezoek op de avond voor jullie vertrek. Zij stelde daarentegen dat Z.(...) een tweetal maanden na de moord een u onbekend persoon naar u toe stuurde (CGVS echtgenote, p. 8-9). Zelfs los van deze tegenstrijdigheid is het hoogst bevreemdend dat Z.(...) een dergelijke actie slechts na de arrestatie van uw zonen en schoonzoon ondernomen zou hebben, daar waar hij volgens uw verklaringen al kort na de moorden kenbaar had gemaakt dat hij hen verantwoordelijk achtte (CGVS, p. 15-16)." Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de vastgestelde frappante tegenstrijdigheid in hun verklaringen en zij bieden er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde contradictie vindt haar grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekers ontkennen, noch betwisten slechts een erg beperkte kennis te hebben van de familie met wie zij beweren in een vendetta verwickeld te zijn, een vaststelling welke, net als de vaststelling dat verzoeker geen enkel idee bleek te hebben van de motieven van de moorden, terwijl deze nochtans duidelijk in de pers naar voren worden geschoven, erg opmerkelijk en bevreemdend is, dit o.a. in het licht van de informatie vervat in het administratief dossier omtrent bloedwraak in Albanië. Deze vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van hun verklaarde vrees in een bloedwraak te verkeren met Z.L. en diens familie.

In zoverre verzoekers poneren te "behoren tot een sociale groep, in dit geval die behoren tot één van de beide families betrokken door de vendetta", wijst de Raad erop dat op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen, welke geenszins worden ontkracht of weerlegd, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen in een bloedwraak verwickeld te zijn met en om die reden een vrees te koesteren jegens de familie van Z.L.. De Raad wijst er ook op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan

een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen dienaangaande, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen daarnaast geenszins de pertinente motivering uit de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld dat, wat er ook van zij, zij geenszins aannemelijk maken dat zij voor hun problemen met Z.L. en diens familie geen beroep konden doen, of mocht het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met hen komen, zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Gelet op hun eerdere totale nalaten in het verleden hun beweerdde problemen met de familie van Z.L. aan te kaarten bij de Albanese politie, en/of meer algemeen de Albanese autoriteiten, berusten verzoekers' huidige beweringen dat "In geval van terugkeer, is het niet mogelijk voor de verzoekers beroep aan de autoriteiten te doen. Er bestaat geen effectieve en niet tijdelijke bescherming van de autoriteiten", dat "(...) heeft de politie niet de capaciteit om hen te beschermen" en dat "In geval van terugkeer zullen de verzoekers geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten" niet op enige eigen, concrete en persoonlijke ervaringen. Uit niets blijkt en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot de (eventuele) problemen (in de toekomst) met Z.L. en diens familie, daargelaten de geloofwaardigheid ervan en de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen zich in een bloedwraak met hen te bevinden, aan nationale hulp en/of bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in casu naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. de (mensenrechten)situatie, bloedwraak en corruptie in (het politieel en justitieel apparaat in) Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers' verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2017, voeren verzoekende partijen aan dat uit verschillende bronnen duidelijk blijkt dat vendetta nog een groot probleem is in Albanië en dat de overheid geen bescherming kan bieden. Zij wijzen erop dat het relaas en hun problemen niet worden betwist. Verzoekende partijen verwijzen nog naar het lot van de procureur die zelf is moeten vluchten en zij vragen zich af hoe gewone mensen dan bescherming zouden kunnen krijgen. Verzoekende partijen verklaren het feit dat zij geen klacht hebben ingediend, namelijk omdat de politie helemaal geen macht heeft om hen bescherming te bieden. Op de vraag naar de feiten en het vervolg van de verschillende aanhoudingen, bevestigen verzoekende partijen enerzijds dat het proces lopende is, en anderzijds dat hun schoondochter vorige week in België erkend werd als vluchteling en een ander kleinkind in bescherming is genomen door de Italiaanse overheid.

Gelet op de erkenning van hun schoondochter, en de vaststelling dat verschillende documenten in het administratief dossier over de (straf)zaak niet zijn vertaald zodat de Raad ook niet de hele toedracht kan nagaan, wijzigt hij zijn standpunt.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juli 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS